

Meditacions: Dimecres de la quarta setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dimecres de la quarta setmana de Quaresma. Els temes proposats són: Déu sosté la nostra existència; en Jesús aprenem a ser fills de Déu; al judici venç l'amor del Pare.

JESÚS HAVIA curat un paralític en dia de dissabte i, per a la nostra sorpresa, els mestres de la llei es queden atrapats en aquesta circumstància del calendari, en lloc de creure en la lliure manifestació de

Déu: basant-se en una rígida interpretació de la Sagrada Escripura, no estan disposats a admetre que algú pugui realitzar activitats en dissabte, ni tan sols miracles o curacions. No s'han obert a la llum de l'Esperit Sant —que nosaltres podem demanar— deixant-se interpel·lar per la realitat que tenien davant dels ulls.

Jesús els respon amb una frase lapidària: «El meu Pare no ha deixat mai de treballar, i jo també treballo» (*Jn* 5, 17). Aquestes paraules condensen una important veritat teològica, que il·lumina la nostra condició de criatures: certament, la Bíblia afirma que dissabte Déu va descansar, per donar a entendre que no va crear noves criatures; «però sempre i de forma contínua actua, conservant-les en l'ésser (...). Déu és causa de totes les coses en el sentit que també les fa subsistir; perquè si en un moment donat se

n'interrompés el poder, a l'instant deixarien d'existir totes les coses que la natura conté»^[1]. La nostra existència depèn enterament de Déu, a cada instant. Cada segon de la nostra vida és un do que el Senyor ens ofereix confiadament. El Creador no es va retirar de la seva obra, sinó que va continuar «treballant en i sobre la història dels homes»^[2].

Com explicava sant Josepmaria, «el Déu de la nostra fe no és un ésser llunyà, que contempla indiferent la sort dels homes. És un Pare que estima ardentment els seus fills, un Déu Creador que es desborda en afecte per les criatures. I concedeix a l'home el gran privilegi de poder estimar, transcendent així allò efímer i allò transitori»^[3].

EN LA SEVA RESPOSTA als qui li retreien curar el dia de descans, Jesús revela implícitament la seva naturalesa divina, mostrant-se com a «senyor del dissabte» (Lc 6, 5). Els rabins distingien entre el “treball” de Déu en la creació, que va cessar dissabte, i el seu actuar a la providència, que en canvi és ininterromput. Per això, quan Jesús es posa al mateix nivell del Pare, associant-se a la seva acció contínua a favor dels homes, aquesta afirmació resulta escandalosa als seus oponents. Aleshores, la Sagrada escriptura ens diu que «els jueus, més que mai, volien matar-lo, perquè veien que, a més de violar el repòs festiu, afirmava que Déu era el seu Pare i es feia igual a Déu» (Jn 5, 18). Però Jesús no tracta de dissuadir-los d'aquesta idea perquè efectivament ell és el Fill, la filiació al Pare és al centre del seu ésser i de la seva missió: és part essencial del seu misteri. Fins aquell moment, ningú

en tota la història de la salvació s'havia dirigit a Déu anomenant-lo «Pare meu» com Jesús fa sempre; i encara menys amb la paraula plena de confiança que feien servir els nens hebreus per cridar al seu progenitor: abbà, papa.

«Us ho dic amb tota veritat —diu el Senyor—: El Fill no pot fer res que no ho vegi al seu Pare; allò que el Pare fa, ho fa igualment el Fill» (*Jn* 5, 19-20). Jesucrist és el model més perfecte d'unió al Pare. «En referència a aquest model, reflectint-lo en la nostra consciència i en el nostre comportament, podem desenvolupar en nosaltres una manera i una orientació de vida “que s'assembli a Crist” i en què s'expressi i realitzi la veritable “llibertat dels fills de Déu” (cf. *Rm* 8, 21)»^[4]. En efecte, a la llum de l'exemple de Crist, aconseguim entendre millor que el sentit de la nostra filiació divina és allò que ens fa més profundament

lliures: «saber que hem sortit de les mans de Déu, que som objecte de la predilecció de la Trinitat Beatíssima, que som fills d'un Pare tan gran. Jo demano al Senyor que ens decidim a adonar-nos-en, a assaborir-ho de dia en dia: així obrarem com persones lliures. No ho oblideu: qui no se sap fill de Déu, desconeix la seva veritat més íntima, i manca en la seva actuació del domini i de la senyoria propis d'aquells qui estimen el Senyor per damunt de totes les coses»^[5].

«EL PARE no s'ha reservat ni tan sols el judici, sinó que l'ha confiat tot al Fill, perquè vol que tothom honori el Fill amb el mateix honor que donem al Pare. Qui no vol honorar el Fill, — continua dient Jesús— no vol honorar el Pare que l'ha enviat. Us ho dic amb tota veritat: Els qui

escolten el que jo dic i creuen en aquell que m'ha enviat tenen la vida eterna» (*Jn* 5, 22-24). Quan es parla de novíssims, del judici particular i del judici final, possiblement experimentem un cert temor.

Tanmateix, és bo reconduir aquest temor cap a l'esperança, perquè sabem que el nostre jutge serà Jesús, que ens ha vingut a salvar enviat pel Pare. Crist ha donat la seva vida per nosaltres: si posem els nostres ulls en ell, clavats a la creu i després ressuscitat, entenem que la seva justícia sempre està unida al misteri de la gràcia, del seu amor per nosaltres.

Certament, «La gràcia no exclou la justícia. No converteix la injustícia en dret. No és un drap que ho esborra tot, de manera que tot el que s'ha fet a la terra acabi tenint sempre el mateix valor (...). la nostra manera de viure no és irrellevant, però la nostra immundícia no ens embruta

eternament, almenys si romanem orientats cap a Crist, cap a la veritat i l'amor. Al cap i a la fi, aquesta brutícia ha estat ja cremada en la Passió de Crist. En el moment del Judici experimentem i acollim aquest predomini del seu amor sobre tot el mal en el món i en nosaltres. El dolor de l'amor es converteix en la nostra salvació i la nostra alegria»^[6].

«No tinguis por de la mort. — Accepta-la des d'ara, generosament..., quan Déu vulgui..., com Déu vulgui..., on Déu vulgui. — No ho dubtis: vindrà en el temps, en el lloc i de la manera que més convingui..., enviada pel teu Pare-Déu. — ¡Benvinguda sigui la nostra germana la mort!»^[7]. Alhora, al fundador de l'Opus Dei li consolava saber que qui ens espera «no serà jutge —en el sentit auster de la paraula—, sinó senzillament Jesús»^[8]. I també hi serà, intercedint per nosaltres, la nostra mare del cel; ella és refugi

dels pecadors i és la nostra
esperança.

[1] Sant Tomàs d'Aquino, *Comentari sobre Sant Joan*, 5, 16.

[2] Benet XVI, Discurs, 12-IX-2008.

[3] Sant Josepmaria, *Discursos sobre la Universitat*, núm. 8.

[4] Sant Joan Pau II, Audiència, 24-VIII-1988.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 26.

[6] Benet XVI, *Spe Salvi*, núm. 44 i 47.

[7] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 739.

[8] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 168.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dimecres-de-la-quarta-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dimecres-de-la-quarta-setmana-de-quaresma/) (30/03/2026)